

ling til disse Bevillinger, saa jeg kan ikke se, at der er Grund til at tage disse Forhold ind paa Fattigloven. Naar de ere komne ind her, er det egentlige Hovedøjemed dels at søge ny Fordeling for Udgifterne mellem Amtet og Byerne og dels at faa det fastslaaet, at den i Medfør af nærværende Paragraf ydede Understøttelse ikke anses for Fattighjælp. Denne Vending vil man finde forskellige Steder; i en anden Paragraf staar der: det betragtes ikke som Fattighjælp, og i en tredje Paragraf staar der, at det medfører ikke de Følger, der følge med den af Fattigvæsenet modtagne Understøttelse. Det erede Medlem for Kjøbenhavns N. 4. Valgtreds (Hørup) — jeg nævner det i denne Anledning — rørte ganske let ved Forholdene i Gaar og han var ganske paa det rene med, at Lovgivningsmagten vilde kunne fastsætte i Loven, hvad der skulde udredes som Kommuneudgifter, og hvad der skulde udredes som Fattigudgifter. Man vil altsaa se, at Venigheden løber ud i, om det skal affattes eller redigeres paa den ene eller den anden Maade, men det Spørgsmaal kommer man vel nok udover, det bliver altsaa ikke noget stort Spørgsmaal. Mindretallet har stillet nogle Underændringsforslag, der gaa mindre vidt end Flertallets, og den erede Ordfører for det, det erede Medlem for Frederiksbævt (Holch) har anbefalet disse Forslag. Jeg kan ikke nægte, at det er et af de Spørgsmaal, der snarest maa kaldes en Smagssag, om man bestemte vil sige, at Amtet skal være to Tredjedele eller Halvdelen af Udgifterne, men bør man saa ikke hellere blive ved det nuværende, at de udrede Halvdelen, for saa vidt de ikke lovmæssig skulle udrede det hele? Jeg vilde dog sætte Pris paa, at man blev ved Lovforslagets Regel i § 61, og jeg vil i alt Fald forbeholde mig en nærmere Forhandling med Udvalget om det; der er jo forfælsket andet, der er udsat til nærmere Forhandling. Jeg skal her sige, at de forskellige Redaktionsændringer er jeg ikke kommen ind paa og agter heller ikke at komme ind paa, da det vilde føre meget for vidt. Det er jo ganske klart, at naar dette Lovforslag bliver omændret, derved at forskellige Ændringsforslag vedtages, vil det i en ganske ualmindelig Grad komme til at trænge til Eftersyn. Det plejer man imidlertid at opsætte til 3die Behandling og helst endog til 3die Behandling i det næste Ting, som faar Lovforslaget under Behandling, thi gjør man ikke det, faar man jo endnu der helt andre Ting ind, og det er jo ikke saa let en Sag at bringe Ændringsforslagene i Masser ind i Lovforslaget og faa dem til at stemme nogenlunde. — Jeg kommer saa til de Ændrings-

forslag, der ere stillede til § 64, nemlig Ændringsforslagene under Nr. 55—58, og jeg antager at kunne omtale hele dette temmelig righoldige Emne under et. Den erede Ordfører udtalte, at det Forslag, der stod i § 64, altsaa det af Regeringen fremlagte Forslag, pegede i den rigtige Retning og efter Flertallets Skøn i Virkeligheden kunde komme til at blive en Alderdomsforsørgelse for ubemidlede — lad os egentlig hellere sige for fattige — og spurgte, om Ministeren kunde være med paa dette Grundlag. Jeg skal imidlertid være den erede Ordfører, at man jo vel maa erindre, at dette Forslag er Ministerens, og at det følger af sig selv, at Ministeren kan være vel tilfreds med, at man har optaget hans Forslag godt, og selvsølgelig altid kan være med til at udarbejde det videre. Det har for saa vidt overrasket mig alædelig, thi ved første Behandling af Lovforslaget, ganske vist i Fjor, var man ikke meget indtaget i dette Forslag; jeg nævned dengang, at det var et Surrogat for en Alderdomsforsørgelse, og at jeg ikke kunde se anderledes paa det. Jeg tillod mig at udtale ved Behandlingen af et andet Forslag, der har foreligget her, det om Alderdomsforsørgelse, der var fremlat af det erede Medlem for Vejle Amts 2den Valgtreds (Berg) og Kjøbenhavns Amts 4de Valgtreds (Hørup), at det kunde være, denne Paragraf vilde kræve noget mere Opmærksomhed og ogsaa saa den, og det er jo for saa vidt ogsaa rigtigt. Naar dette er mig et noget nyere Spørgsmaal, maa jeg nævne tillade mig at bemærke, at dengang jeg konfererede med Udvalget, forelaa der ikke nogen foreløbig Betænkning, og dengang tiltraf denne Paragraf sig ikke nogen saa særlig Opmærksomhed under Konferencen, at jeg fandt nogen Anledning til at udtale mig udførlig derom. Idet jeg nævner, at der da ikke forelaa nogen foreløbig Betænkning, kan jeg godt sige her i Almindelighed, at dette er en Gene for Ministeren. Det kan være, at Udvalget kan være velforsøjet med at faa en Konference, uden at der foreligger nogen Betænkning, men det er ikke heldigt for Ministeren, idet Behandlingen bliver saa overordentlig fri, naar man ikke i Forvejen har faaet angivet endog blot de Hovedhenspunkter, som Udvalget vil have anlagt overfor sine forskellige Ændringsforslag. Det kan for Udvalget jo være ret bekvemt først bagefter at skulle formulere dem, og det bliver altsaa en Slags Udvalgsforhandling med Ministeren og ikke nogen Konference. Jeg siger det blot, fordi man i den senere Tid er gaaet mere og mere i Retning af at anmode Ministeren om at konferere med